

Παλαιστίνιες από τη Δυτ. Οχθη για πρώτη φορά έρχονται σε επαφή με τη θάλασσα, χάρη σε πρωτοβουλία ισραηλινής ανθρωπιστικής οργάνωσης, που τους εξασφάλισε την άδεια και τη μεταφορά από τις αρχές του Ισραήλ | EPA/ABIR SULTAN FOR ACE

Μαριάννα Τζιαντζή

Μέχρι στιγμής δεν είδαμε στην Ελλάδα λουόμενες με μπουρκίνι, όπως επικράτησε να λέγεται το ειδικό σούπερ ολόσωμο μαγιό για μουσουλμάνες.

Ομως κάποτε, στην προ ξαπλώστρας εποχή, βλέπαμε πού και πού κάποια γριούλα από το χωριό να μπαίνει δειλά στη θάλασσα φορώντας ένα κομπινεζόν ή πουκαμίσια από χοντρό βαμβακερό ύφασμα που κάποτε θα ήταν μαύρο αλλά είχε γίνει γκριζο από τα πολλά πλυσίματα.

Έκανε τον σταυρό της, προχωρούσε λίγα βήματα και ύστερα καθόταν σαν κοτούλα σε βάθος μισού μέτρου το πολύ, έκανε λίγο αφρό με τις παλάμες της, έβαζε τις απαραίτητες φωνές στο εγγόνι της που πλατσούριζε λίγο πιο πέρα, και ύστερα έβγαινε ευχαριστημένη. Φούσκωνε το κομπινεζόν μες στο νερό, όχι όμως τόσο ώστε να αποκαλύψει τα άσπρα μπουτάκια της γιαγιάς που έφτασε εκατό χρονών και ήλιος δεν τα είδε.

Εικόνες από την ελληνική προϊστορία. Οι γυναίκες εκείνες δεν φορούσαν μαγιό όχι μόνο από σεμνοτυφία, αλλά κυρίως γιατί δεν είχαν άλλα ρούχα για την πλαζ και άλλα για το χωράφι ή το σπίτι. Περιορισμένη η γκαρνταρόμπα τους. Και αν κάποιος τους δώριζε ένα γιαγιαδίστικο μπουρκίνι, μάλλον δεν θα 'χαν τι να το κάνουν.

Το μπουρκίνι πωλείται εδώ και τρία χρόνια σε χώρες όπως το Ντουμπάι και η Λιβύη, όμως φέτος περιλαμβάνεται στην καλοκαιρινή κολεξιόν μεγάλων αλυσίδων καταστημάτων της Δύσης, όπως στο βρετανικό Marks & Spencer (τιμή: 50 λίρες). Η γυναικεία μουσουλμανική μόδα, τόσο στην υψηλή όσο και στην πληβεία εκδοχή της, είναι ολόκληρη βιομηχανία, όπως άλλωστε και η μη μουσουλμανική.

Η πρόσφατη απαγόρευση του μπουρκίνι σε παραλίες της νότιας Γαλλίας και αλλού είναι αντιδραστική, όπως βαθιά αντιδραστική είναι και η μακραιώνη διάκριση ανάμεσα στους άντρες μουσουλμάνους που μπορούν να φοράνε ό,τι μαγιό θέλουν και τις «πιστές» μουσουλμάνες που θυμίζουν τις προγιαγιάδες που (ψευτο)κολυμπούσαν με το κομπινεζόν.

Η απειλή επιβολής προστίμου στις μπουρκινοφορούσες κάνει σκόνη τα ωραία μας μεγάλα λόγια περί ανοχής του διαφορετικού. Καλό το διαφορετικό, αλλά μακριά από το παραθαλάσσιο οπτικό μας πεδίο. Ο κοσμοπολιτισμός μας έχει τα όριά του.

Μακρινός, κωμικός ή και γελοίος ίσως να μοιάζει αυτός ο δημόσιος διάλογος (ας τον πούμε έτσι) περί μπουρκίνι στα μάτια εκατομμυρίων γυναικών που σήμερα ζουν έγκλειστες σε στρατόπεδα προσφύγων ή σε hotspots στην Τουρκία, τον Λίβανο, την Ελλάδα και αλλού, τη στιγμή που συχνά δεν έχουν νερό ούτε για να λούσουν τα παιδιά τους και να λουστούν οι ίδιες. (Αλλά και στα μάτια πολλών Ελλήνων και Ελληνίδων που φέτος δεν έκαναν διακοπές.)

Και μόνο το γεγονός ότι έστω λίγες μουσουλμάνες «μπαίνουν» στη θάλασσα είναι μια μικρή πρόοδος σε σχέση με τον γενικό κανόνα που θέλει μόνο τα αγόρια και τους άντρες του Ισλάμ να κολυμπούν, τις γυναίκες να κάθονται μπαμπουλωμένες στη στεριά και τα κοριτσάκια να πλατσουρίζουν στο νερό φορώντας τα ρούχα τους.

Η καταπίεση των γυναικών στον μουσουλμανικό κόσμο από τη μια, η δυτική υποκρισία και η ισλαμοφοβία από την άλλη. Ποιο από τα δύο είναι χειρότερο;

Με μπουρκίνι ή χωρίς η ζωή τραβά την ανηφόρα. Μόνο που για κάποιους-ες η ανηφόρα είναι πολύ πιο ζόρικη.

efsyn.gr